EN GIRGIR HİKÂYELER

AZİZ NESİN

ÇİZEN : Mim UYKUSUZ

(Şairle karısı arasında bir konuşma)

-Sen kendini dahi sanan bir budalasın, anladın mı?

-Anladım şekerim. Ama bunu niçin yüzüme vuruyorsun? Kendimi dahi sanıp biraz avunmak da hakkım değil mi?

-Artık dayanamayacağım...

-Ama ağlama şekerim, beni perişan ediyorsun. Doğru, ben dahi olduğuma inanıyorum ama bunu kimseye ilan da etmedim...

-Yok bir de gazetelere "Ben dahiyim" diye ilân mı vereceksin? Hem ilân etmen gerekmez ki, bunu her davranışından açıkça belli ediyorsun. Sigaranın dumanını savuruşundan bile belli. Herkesi kendinden küçük görüyorsun, herkese tepeden bakıyorsun. Yürümen, öksürmen hapşırman bile dahice...

-Benim bir dâhi olmamın kime ne zararı var?

-Bana, evimize, çocuklarımıza. Devlet kendisini her dahi sanana aylık bağlamıyor. Bir dahinin karısı olduğumu söyleyince bakkal parasız yiyecek vermiyor. Kış geldi, hâlâ odun, kömür alamadık. İskarpinlerim de su alıyor.

-"N'olursun ağlama şekerim.. Ben de boş durmuyorum ki, durmadan çalışıyorum. Bugüne kadar dört şiir kitabım çıktı...

-Hıh... Kırk dört kitabın çıksa neye yarar!...

-Ben bunun acısını çekmiyor muyum sanki.. Ben istemez miyim şaheserimi yazayım da büyük ün kavuşayım, kitaplarım on binlerce satılsın, her dile çevrilsin, zengin olayım.. Şöhret ve servet.. O gün de gelecek elbet.. Yalnız dahi olmak yetmez: büyük eserleri büyük olaylar yaratır. Büyük olaylar olmayınca dahi ne yapsın? Beni etkileyecek, bana esinler verecek, ruhumu allak bullak edip şaheserimi yazmam için beni zorlayacak olan o büyük olayı bekliyorum. Bana büyük olaylar gerekli.. Sen bana, bulaşık tası içindeki suda yüz, diyorsun.. Ben akvaryumda kulaç atamam, bana açılacağım okyanuslar olmalı... O büyük olayı bekliyorum.. Ama, n'olursun ağlama artık şekerim... Yalvarırım ağlama. Biraz daha sık dişini, biraz daha sabret.. Ruhumda fırtınalar yaratacak o büyük olayı bekliyorum, biraz daha sabret şekerim...

(Cellatla karısı arasında bir konuşma)

-Artık canımdan bezdim. Alıp başımı gideceğim.. Bu kadarına dayanamam ben.

-Ama şekerim.. Son günlerde işler kötü gidiyorsa kabahat benim mi? Ben ne yapayım? Zorla tutup da adam asamam ya Yargıçlar iyice cimrileşti yani.. Ama umuyorum ki, bugünlerde yine bana iş düşecek. Bir gün açılır işler...

-O günün geldiğini hiç görmeyecek miyim? Geçen yıl bu kadar değildi. Hiç olmazsa çocukların karnı doyuyordu. Ama geçen yılın hatıralarıyle çocukların karnı doymuyor.

-Ağlama n'olursun şekerim, benim de yüreğimi parçalıyorsun.. Elimde olsa gece gündüz adam asarım. Yeter ki iş olsun, geceleri bile uyumam. Ben tembel insan mıyım?

-Bir şeyler yap, çalış.

-İstemez miyim çalışmayı şekerim? Ama mahkemeler idam kararı vermezlerse kimseyi asamam ki.. Sonra ben parça başına iş alıyorum, aylıklı değilim ki, kimseyi ipe çekmediğim zaman da bana para versinler...

-Sanki bu koca memlekette asılacak adamın kökünü kıran mı girdi?

-Haklısın, ama bunu gel de polislerle yargıçlara anlat.. Ah elimde olsa... Yoldan adam çevirip asamam ya, sonra beni de sallandırmak için, işime son verip yerime başka birini alırlar. Anlatamıyorum ki...

BİR ŞAHESER DOĞUYOR

Benim görevimi yapabilmem için, nasıl olsa günün birinde kendiliğinden ölecek olan birini, zamanından önce öldürmek için yargıcın acele etmesi gerekli.

Ağlama n'olursun şekerim..Ben işten mi kaçıyorum sanki..İstemez miyim her gün adam sallandırayım da çoluğumu çocuğumu rahatça geçindireyim..Sabret biraz daha..Sık dişini..Elbet bugünlerde kısmetimiz açılır şekerim...

(Mezarcı ile karısı arasında bir konuşma)

-Çocuklarımı da alıp, gidiyorum evden duydun mu?

-Niçin böyle yapıyorsun şekerim. Bugünlerde insanlar ölmüyorlarsa, benim elimden ne gelir? Ben zavallı bir mezarcıyım...Sanki herkes sapır sapır ölüyor da, sanki yollar ölülerden geçilmiyor da, ben de ölüleri gömmek için nazlanıyorum İnsanları yakalayıp, canlı canlı mezara gömemem ya...

-Evde bir lokma ekmek yok...

-Ağlama şekerim, şimdi beni de ağlatacaksın..Zaten ben gözü yaşlının biriyim..İnsanlara ne oldu, hiç anlamıyorum ki, bugünlerde hiç biri ölmüyor. Öbür dünyada boş yer mi kalmadı nedir...

Ağlama şekerim, n'olur ...Biliyorsun, ben kelle başına para alıyorum, götürdüğü iş görmüyorum ki ayliğim olsun. Bana boyuna çalış diyorsun. Durum dururken, mezar çukurları açamam ya..Ben amatör bir mezarcı değilim ki..Açtığım mezar bir işe yaramalı ki bana para versinler. Biraz daha sabret..Elbet bir gün kısmetimiz açılacak..Umut kesilmez şekerim..Sık dişini azıcık...

(Gazeteci ile karısı arasında bir konuşma)

-Bütün genç kızlık hayallerim yıkıldı Ne umutlarla evlenmiştim seninle...

-Ama şekerim, ağlama da konuşalım.

-Artık konuşacak neyimiz kaldı ki...

-Peki; peki...Sen haklısın..Ama ağlama...Ben senin mutluluğun için çalışıyorum...

-Çalışıyorsun da ne yapıyorsun sanki. Üstte yok, başta yok...

-Benim mesleğimde başarı kazanıp ilerlemem, şu sekreterlikten kurtulup yazı işleri müdürü olmam, gazetenin başına geçmem için, birtakım olağanüstü olaylar gerekli ki, ben de kendimi göstereyim Üst üste başka gazeteleri atlatmalıyım, dikkati çekmeliyim...Ne bileyim ben mesela büyük bir uçak kazası, müthiş bir deprem, bir büyük yangın, esrarengiz cinayetler filan olmalı..Bak, o zaman görbeni...Bütün öbür gazeteleri atlatmazsam, haberi hepsinden daha iyi vermezsem bana da adam demesinler...Kimse benim gibi sayfa düzenleyemez, heyecanlı başlık çıkaramaz..Ah, ne yapayım ki elime fırsat geçmiyor yoksa... Olaylar, çok durgun..Ben de sansasyonel haberler bulacağım diye, gidip adam öldüremem ya...Ama fırsat kolluyorum, nasıl olsa bir gün o fırsat çıkacak...Yoksa ben istemez miyim, mesleğimde kendimi gösterip yükselmek, yarışmada yılın gazetecisi seçilmek, daha çok para kazanıp evimi, daha iyi geçindirmek..Belki de bugünlerde faili meçhul bir cinayet çıkar ortaya, bak ne başlıklar çekerim, okuyanın yüreği ağzına gelir...

Ağlama, n'olursun şekerim, yüreğim, parça parça oluyor..Dua et de sen, kocanın başarısı için bir fırsat çıksın, bir gemi batsın mesela bir su baskını olsun..Ağlama, dayanamam şekerim, bak işte benim de gözlerim yaşardı...

(Polisle karısı arasında bir konuşma)

-Nedir benim çektiğim Allahım..Ben böyle sürünecek kadın mıydım..Ne kara talihim varmış...

-Şekerim, bitanem, sevgilim. Niçin böyle yapıyorsun? Biraz anlayış gösterseneç...Ben de terfi etmek, iyi bir mevki sahibi olmak, evimi refah içinde geçindirmek isterim elbet.

-Ah, benim ne talihsiz başım varmış.

-Asıl ben, talihsiz bir adamım ki böyle kısır bir memlekette dünyaya geldim.. Eğer sokaklarında faili meçhul cinayetlerden geçilmeyen bir memlekette dünyaya gelmiş olsaydım, sen beni o zaman görürdün, ben böyle bir komiser parçası olarak kalır mıydım.. Vallahi çoktan emniyet genel müdürü bile olmuştum. Ama ne yapayım ki, kıymet bilinmeyen bir memlekette dünyaya gelmişim. Ufak tefek polis vakalarıyle insan terfi edemez, kendini gösteremez ki... Bana, benim çapıma göre, büyük, esrarengiz hırsızlıklar, cinayetler filan olmalı da, hiç kimsenin çözemediği esrarı ben ortaya koymalıyım ki, takdirnameler alayım, terfi edeyim.. Ağlama şekerim n'olursun.. Bilirsin bengöz yaşına hiç dayanamam, beni de ağlatacaksın.. Biraz daha sabret şekerim.. Ben elime düşecek o büyük cinayetleri filan bekliyorum...

(Eczacı ile karısı arasında bir konuşma)

-Sırtımda mantom kalmadı. Kimsenin yanına çıkacak halim yok, giyecek hiç bişeyim kalmadı.. Daha ne kadar zaman buna katlanacağım...

-Şekerim, ağlama hayatım.. Bak dinle Eczanede aspirin, kinin satmakla para kazanılmaz. İthal malı, pahalı ilâçlar satmalıyız ki, hele kolay bulunmayan ilâçlar olursa, bak gör o zaman, nasıl para kazanacağım.. Aslında her insan hastadır. Ama onlara, hasta olduklarını anlatacak iyi bir doktor çıkıp da, ellerine reçete verip bize göndermiyor ki.. Millet hastalanmasa hastalar doktora gitmezse, doktorlar, bana göndermezse, bunun somı neye varır şekerim... Memleket felâkete gidiyor, felâkete... Ağlama şekerim. Benim yüreğim yufkadır. İçime dokunuyor sen öyle ağladıkça. Elbet bir gün bizim de işlerimiz açılacak. Bir gün nasıl olsa, ellerinde reçetelerle hastalar nah böyle kum gibi eczanenin önünde kuyruğa girecekler.. Biraz daha sabret şekerim. Bir gün kısmetimiz açılacak canım.

(Doktorla karısı arasında bir konuşma)

-Sözüm ona doktor karısıyım. Doktor karısı oldum da bugüne kadar ne gördüm sanki.. Gençliğime, güzelliğime yazık oldu

-Ama şekerim...

-Bıktım artık...

-Ağlama n'olursun.. Beni de üzüyorsun.. İnan: on beş gündür muayenehaneye tek müşteri, pardon yani tek hasta gelmedi... Düşün rica ederim.. Parasız yardıma muhtaç adamlar geliyor boyuna... Sonra bir de hayır kurumlarından eli makbuzlu adamlar.. Anlamıyorum ki ne oldu bu insanlara? Aslında hepsi hasta... Ama bilmiyorlar hasta olduklarını.. Ben ne yapabilirim.. Hasta gelse, günde yüz hasta bile muayene edebilirim.. Ama gelmiyor alıçaklar.. Savcı değilim ki, polisle adam getirteyim...

İçim götürmüyor gözyaşı dökmeni sevgilim.. Ağlama n'olur... Muayenehaneye kimse gelmiyor.. Ben de girip çıkmasam, kapının rezeleri paslanacak neredeyse...

Al bir zengin hasta düşse elime. Hastanın iyisi, ne iyi olan, ne de ölendir. Hasta dediğin, ne iyi olacak, ne de ölecek.. İyi olursa, gazetelerde adıma teşekkür ilânları yayınlatır, reklamım olur. Düşünüyorum, uydurma bir hasta adıyla kendime, teşekkür ilânları vermeyi gazetelere. Tek hasta bile günlerdir yanılıp da, muayenehanenin kapısını çalmıyor...

Ama sabırlı ol, biraz daha sık dişini.. Sabrın somı kurtuluş.. Nasıl olsa bir gün, o büyük kısmet kapımızdan içeri girecek. Ben öyle ucuz hasta istemiyorum, bir tane olsun tam olsun...

(Avukatla karısı arasında bir konuşma)

-Ben babamın evine gidiyorum, işte o kadar...

-Dur canım, sinirlenme şekerim...

DEVAMI VAR

-Çektiğim sıkıntı yetmez mi... Bana koca olarak bugüne kadar ne yaptın?Sözde avukat olacaksın..Yazık değil mi bana? Benim neyim eksik başkalarından?

-Şekerim,ağlama..Büyük aşkımızı çabucak unutuyorsun...

-Kuru kuruya aşk karın doyurmuyor..

-Bir dakika şekerim,rica ederim ... Günlerdir yazıhaneye hiç bir müşteri pardon yani ne davalı ne davacı geliyor. İşler çok kötü...Ne oldu bu insanlara, hiç anlamıyorum..Bunlar birbirlerini hiç kazıklamıyorlar mı,vurup öldürmüyorlar mı nedir...Ben büyük davaların avukatıyım...Bin tane boşanma davası olacağına bir tane arazi davası olsun elde yeter ... Milyonluk davalar almalıyım ki üstüme, bana da bişeyler düşsün,gazeteler benden yazsın,ünüm artsın..Pek o zaman gör,seni nasıl yaşatacağım, prensesler gibi kraliçeler gibi...

-Kraliçelerin benden ne fazlalığı var, yani onların alnı gümüşlü mü?

-Ben öyle bişey söylemedim şekerim. Sana layık olduğun hayatı yaşatacağım... Ama böyle bir müşteriyi elime geçiremiyorum ki..Milyonlar kazanan avukatların peki benden fazla neleri var,benden fazla boynuzu kulağı yok ya onların da..Ağımı kurmuş bekliyorum,nasıl olsa bir gün av düşecek...Azıcık daha sabret şekerim.. Ağlama n'olursun..Yüreğime dokunuyor. İnci gibi göz yaşlarını ziyan etme şekerim...

(Aile yuvasının mutluluğu üstüne gözlemler)

Büyük bir toprak ağası ile,bir köy halkının arasındaki anlaşmazlık, sonunda mahkemeye düşmüştü.Toprak ağası, elindeki babasından kalma tapuya göre,köy topraklarının kendi malı olduğunu iddia ediyor,bunca yıldır hiç kira ve para vermeden topraklarını kullanan köylülerin, kendi malı olan köyü boşaltıp buradan gitmelerini istiyordu.Aslında büyük ithalâtçı tüccar ve dokuma fabrikası sahibi olan,

toprak ağası,köylüleri sürüp çıkardıktan sonra boşalan köyün verimli ve sulak topraklarında modern tarım yapacak,bol ürün elde edecek,memlekete büyük yararı olacaktı.

Kalın kafalı köylüler,taa ataларından beri sürüp ektikleri,ekip biçtikleri bu tarlaların,elinde bir kâğıtla birden karşılarına çıkan bu adamın nasıl malı olabileceğini bütürlü anlayamıyorlardı.

Toprak ağası,bir tanıdığı aracılığıyla,yazıhanesinde günlerdir iş bekleyen avukatı bulmuş, davasını ona vermişti. Genç avukat büyük bir tutkuyla işe sarıldı.Zaten elde tapu olduğuna göre, bütün köy onlarındı.

Ama tapu gerçeğinin ne olduğunu anlamayan köylüler de kendilerini haklıyız sanarak direniyorlardı.Dâva uzadıkça uzuyordu.

Memlekette işlerin süratle yürümediğini,bunun için de memleketin geri kaldığını söyleyen toprak ağasının,dâva uzadıkça sinirleri bozulmuş,sinirleri bozulunca ülseri azmış,ülseri azınca şekeri yükselmiş,şekeri yükselip tansiyonu da çıkınca,günlerdir muayenehanesinde hasta bekleyen doktorun eline düşmüştü.Hastasını öldürmemeye olduğu kadar iyi etmemeye de büyük bir çabayla çalışan doktor reçetelerine pahalı ithal malı ilâçlar yazıyordu.Diş fırçası, diş macunu aspirin ve kinin satmaktan bıkmış olan eczacı,reçetelerde yazılı bu pahalı ithal malı ilâçları satarak,aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Memleketin tanınmış ve hayır sahibi bir simasını tedavi eden doktorun da hastaları artmış,o da ünlü bir doktor olmuştu.

Mahkeme uzun sürmüştü ama,sonunda genç avukat dâvayı da,bu dâvanın yüzde iki olan avukatlık ücretini de kazanmış,ünlü,zengin bir kimse olarak, aile yuvasının mutluluğunu kurmuştu.

9

Bu arada, dâvayı kaybeden ve doğup büyüdükleri köylerinden sürülen köylülerden biri, köylü kafasıyla ve cahilliği yüzünden haksızlığa uğradığını sanarak, elinden toprağını alan zengin adamı, sırtına dört bıçak saplayarak öldürmüştü.

Ancak köylü bu cinayeti, kalın kafalığından hiç de umulmayan bir gizlilikle işlediği için, cinayetin faili meçhul kalmıştı. Yıllardır komiserlikte pinekleyip bitürlü terfi edemeyen adam, bu cinayetin kovuşturmasını üstüne almış ve gece gündüz, korkunç bir tutkuyla çalışarak katil olan köylüyü yakalamış, bu başarısından sonra da takdirname ve mükâfat alıp, terfi yolu açılmış, böylece aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Esrarengiz cinayetin katilinin bulunduğunu ilk haber veren gazetenin sekreteri, bütün öbür gazeteleri atlattıktan başka, katille de çok ilginç bir röportaj yapmış ve bu röportajıyla da, yılın gazetecilik yarışmasında birinci seçilmiş, bu başarısıyla yazılışları müdürlüğüne yükselmiş, bütün bunların somunda da aile yuvasının mutluluğunu sağlamış ve sağlamlaştırmıştı.

Günlerden beri iş bekleyen cellât, somunda eline bir iş geçirmenin sevinci içinde, idama mahkûm edilen katilin boynuna ipin yağlı ilmiğini geçirmiş, emeğinin hakkını da alarak aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Mezarcı da sevinçliydi. Kısa zamanda iki mezar kazmıştı. Demek artık işleri düzeliyordu, uğursuzluk kalkmıştı. O da aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Köylülerle toprak ağasının arasındaki mücadele somunda bir köylünün elini kana bulaması, günlerce gazetelerde, dergilerde yazı, resim, karikatür, tartışma konusu olmuştu. Şaheserini vermek için ruhunu allak bullak edecek bir büyük olay bekleyen şâir de ister istemez bu dramın etkisinde kalmış, bu dramdan esinlenerek insanların toprak savaşı üstüne

10

büyük bir destan yazmıştı. Bu destan, şâiri ölümsüzleştiren gerçek bir şâheserdi. Basılan destan, on binlerce satıldı, birçok dillere çevrildi. Üne ve zenginliğe kavuşan şâir de, aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Toprak kavgası üstüne yazılmış olan başarılı destan, yılın en büyük edebiyat armağanını kazanmıştı. Birçok dillere de çevrilmiş olan destanın şâirinin bu başarısı şerefine bir tören düzenlenmişti. Bu törene, memleketin bütün ünlü ve tanınmış kişileri çağrılı olarak gelmişlerdi. Bu ünlüler arasında sözü geçen doktor, eczacı, avukat, gazeteci, komiser (ki artık emniyet müdür muavinliğine vekâlet eden bir başkomiserdi) hepsi gelmişlerdi. Gözlerinde mutluluk parlayan eşleri de, kocalarının varlığıyla kıvanç duyuyorlardı. Hele destan şâirinin eşi, bir elinde viski bardağı, kocasının kulağına,

-Sen bir dâhisin şekerim... diye fısıldadıkça, şâir de ona,

-Beni şımartıyorsun şekerim... diyordu. Alkışlar arasında şâir, destanından bir parça okurken, hem kendi gözleri, hem de dinleyenlerin gözleri yaşarmıştı:

Destanın etkisinde kalıp, en çok ağlayanlar arasında, avukat, doktor, eczacı, gazeteci ve başkomiser de vardı.

Yaşlı gözlerle kadehleri şerefe kaldırdılar, bu destanla memleket gerçeğini dile getiren şâiri candan kutladılar.

Ey bir karış toprak için savaşanlar.
İstemezsiniz ne madalyalar, ne nişanlar,
Çünkü sizindir bütün şerefler şanlar.
Kalbim sizler için sızlıyor...
Ah zavallı perişanlar, perişanlar.
Bigün gelecek ki, inanıyorum,
Kardeş olacak tazılarla tavşanlar

SON